

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Tos/5/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8325010644
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8325010644.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Gabriely Dubovej, PhD. na neverejnom zasadnutí konanom dňa 26.05.2026 v trestnej veci proti ods. A. B. pre zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 2, ods. 3 písm. f) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona a iné, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Humenné sp. zn. 2Nt/5/2025 zo dňa 08.04.2026, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť odsúdeného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku návrh na povolenie obnovy konania zo dňa 20.11.2025 vedeného v trestnej veci Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/6/2025, podaný odsúdeným A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. C. XXX/X, XXX XX A., t. č. v ÚVV a ÚVTOS E., zamietol.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Humenné č. k. 1T/6/2025-1182 dňa 02.07.2025 bol odsúdený A. B. uznaný za vinného v bode 1/ zo spáchania zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 2, ods. 3 písm. f) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Tr. zákona a v bode 2/ zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 2, ods. 3 písm. f) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Tr. zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody na 8 rokov a 8 mesiacov so stredným stupňom stráženia. Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 8To/19/2025-1321 zo dňa 19.09.2025 bolo odvolanie odsúdeného proti tomuto rozsudku zamietnuté.

Dňa 04.12.2025 podal odsúdený návrh na povolenie obnovy tohto konania z dôvodu, že v konaní nebol na hlavnom pojednávaní dňa 02.07.2025 vypočutý svedok F. D., ktorému údajne mal predať D. G., navrhol vypočuť svedka H. I. o nových skutočnostiach, svedka J. G., ktorý sa nachádzal v jeho byte, kde sa mal trestný čin stať, lebo je brat D. G., navrhol vypočuť aj svedka D. I. a A. D., žiadal obnovu konania na základe nových skutočností, lebo mal zato, že predchádzajúci svedkovia nevy povedali skutočnú podstatu. Po výzve súdu, aby doplnil návrh a uviedol, v čom vidí dôvod obnovy konania (či v nových skutočnostiach alebo aj v nových dôkazoch a akých), aby stručne a konkrétne odôvodnil svoje tvrdenia (t.j. uviedol, čo konkrétne majú nové skutočnosti alebo dôkazy preukazovať), odsúdený navrhol vypočuť F. D., D. I., A. D., H. I. a B. K., ďalším doplňujúcim podaním navrhol vypočuť okrem uvedených osôb navyše A. I., lebo majú znalosť o špinavostiach, a pripojil vyjadrenie D. I. a A. D.. Na verejnom zasadnutí odsúdený žiadal vypočuť svedkov B. K., D. I., F. D., ohľadom toho, či v jeho byte predával D. G., spomenul, že I. L. mu poslala do výkonu trestu list, ktorý nemal práve pri sebe. D. I. by sa mal vyjadriť k tomu, čo napísal H. I. sudcovi M. N., F. D. by sa mal vyjadriť, či predal niekomu dievčatá, A. D. by sa mal vyjadriť o prípade, ktorý sa mu stal a vie o skutku, H. I. nevie k čomu sa má vyjadriť, iba sa mu D. chválil, že ho dostal do „basy“ a s B. K. sa tiež stretol na vychádzke, ktorému sa tiež D. I. chválil, že ho dostal do „basy“. Okresný súd zosumarizoval, že odsúdený navrhol vypočuť piatich nových svedkov (F. D., A. D., H. I., B. K., J. G.) a dvoch už vypočutých svedkov D. I. a A. I..

Vo vzťahu k skutku pod bodom 1/ právoplatného rozsudku mal okresný súd zistené, že pri tomto skutku prvostupňový súd za priamo usvedčujúce považoval výpovede svedka A. B. a F. O. a najmä výpoveď svedkyne poškodenej D. G., ktorá v čase videokonferenčného výsluchu bola už plnoletá a pri skutku v bode 2/ rozsudku usvedčujúce výpovede svedka A. P., svedka M. I. a A. I., svedka D. I., svedkýň poškodených D. G., E. I., Q. I., R. L. a I. L.. Okresný súd uviedol ďalej, že usvedčujúce boli priame výpovede svedkov F. O. a A. B., ktorí videli obžalovaného pri trestnej činnosti. Ďalší svedkovia sa na hlavnom pojednávaní pokúšali účelovo meniť svoje pôvodné usvedčujúce výpovede z prípravného konania, avšak odvolací súd v uznesení č. k. 8To/19/2025-1321 neuveril takto zmeneným výpovediam. Priame poškodené pritom ešte v prípravnom konaní vypovedali a z výpovedí svedkýň E. I., Q. I., R. L. a I. L. vyplynulo, že obžalovaný umožňoval vykonávanie sexuálneho styku vo svojom byte, nazývanom chýža, medzi konkrétnymi maloletými dievčatami a chlapcami, ktorým umožnil vojsť, zotrvať v jeho byte a mať sex, pričom sa nepotvrdilo, aby tieto dievčatá boli obžalovaným k sexuálnemu styku nútené. Viaceré potvrdzovali, že obžalovaný tiež mal s niektorými dievčatami v jeho byte sex. Tiež konštatoval závery odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil so záverom, že odsúdený poškodenú G. presvedčil a ak bolo treba, tak aj verbálnym či fyzickým násilím, aby poskytovala orálny sex cudzím mužom, ktorých on zabezpečil a navyše si ešte aj výnos z tejto aktivity prisvojil. Vzhľadom na dôkaznú situáciu v pôvodnom konaní a obsah návrhu odsúdeného okresný súd uzavrel, že podkladom pre rozhodnutie boli nielen výpovede poškodených, ale aj ďalšie dôkazy, preto jeho tvrdenia o nahovorených svedkoch a snahe poškodiť mu považoval len za snahu dosiahnuť zmenu rozhodnutia. Vina odsúdeného bola podľa názoru prvostupňového súdu dokázaná presvedčivými dôkazmi vylučujúcimi akékoľvek pochybnosti, v priebehu trestného konania boli vypočutí odsúdený, poškodení, prečítané výpovede ďalších svedkov a oboznámené listinné dôkazy, a len skutočnosť, že odsúdený popiera spáchanie odsúdeného skutku sama osebe nie je relevantným dôvodom pre povolenie obnovy konania. Návrh na vypočutie nových svedkov vyhodnotil okresný súd ako tendenčný a neobjektívny, keďže s niektorými sa stretol aktuálne po nástupe výkonu trestu odňatia slobody, navyše odsúdený aj na otázky smerujúce k zisteniu aké nové skutočnosti majú byť dôvodom na obnovu konania, resp. aké dôkazy súdu skôr neznáme, by mali sami o sebe alebo v spojitosti s dôkazmi a skutočnosťami už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie v predmetnej trestnej veci, odpovedať nevedel alebo odpovedal vyhýbavo. Na základe uvedených skutočností okresný súd uzavrel, že neboli splnené zákonné podmienky odôvodňujúce povolenie obnovy konania v intenciách § 394 ods. 1 Tr. poriadku.

Proti tomuto uzneseniu odsúdený podal sťažnosť prostredníctvom obhajkyne na verejnom zasadnutí hneď po jeho vyhlásení a po poučení o opravnom prostriedku. V písomnom odôvodnení prostredníctvom obhajkyne uviedol, že niektoré zásadné skutočnosti neboli súdom náležite vyhodnotené, resp. boli opomenuté, čím došlo k porušeniu práva odsúdeného na spravodlivý proces. Podľa názoru odsúdeného výpovede kľúčových svedkov, na ktorých bola postavená vina odsúdeného, vykazujú viaceré podstatné rozpory, ktoré sa týkajú nielen skutkových okolností, ale aj časového a vecného rámca údajného konania. Tieto rozpory mali byť súdom podrobené dôslednému hodnoteniu v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, pričom bolo povinnosťou súdu odstrániť pochybnosti, ktoré z nich vyplývajú. K takémuto náležitému vyhodnoteniu však nedošlo. Pokračoval poukazom na nové skutočnosti, ktoré vyšli najavo až po právoplatnom skončení veci. Počas výkonu väzby sa dozvedel, že niektorí svedkovia vo veci mali úmyselne uvádzať nepravdivé skutočnosti s cieľom poškodiť jeho osobu. Konkrétne svedok D. I., pričom pravdivosť týchto tvrdení by mali potvrdiť aj ďalšie osoby, a to H. I. a B. K.. Ide teda o nové dôkazy v prospech odsúdeného. Ďalej poukázal na to, že A. D. zaslal súdu písomné podanie, v ktorom uviedol, že má osobnú vedomosť o pôsobení odsúdeného na železničnej stanici v meste C., pretože sa v relevantnom období sám nachádzal v nepriaznivej sociálnej situácii ako osoba bez domova a zdržiaval sa na rovnakých miestach ako odsúdený a tak mal možnosť dlhodobo a bezprostredne pozorovať správanie odsúdeného, jeho kontakty s inými osobami. Zároveň naznačil, že jeho poznatky sú v rozpore s tvrdeniami prezentovanými v rámci pôvodného trestného konania. To je významné najmä z hľadiska posúdenia vierohodnosti výpovedí ostatných svedkov, keďže ide o osobu, ktorá sa nachádzala v rovnakom prostredí a mala reálnu možnosť vnímať skutkové okolnosti, ktoré sú predmetom konania. Jeho výpoveď preto môže predstavovať relevantný nový dôkaz v prospech odsúdeného, pritom doposiaľ nebol vykonaný a vyhodnotený. Nepreverením týchto skutočností by mohlo dôjsť k opomenutiu dôkazu, ktorý má potenciál ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. Odsúdený pokračoval tým, že závažným nedostatkom konania bolo, že výpovede maloletých svedkov kľúčových pre rozhodnutie neboli vykonané priamo na hlavnom pojednávaní a odsúdenému nebolo umožnené klásť týmto svedkom otázky, konfrontovať sa s nimi, čím došlo k zásadnému obmedzeniu jeho práva na obhajobu, ani ochrana

maloletých nemôže byť na úkor práva obvineného na kontradiktórne konanie. Uviedol tiež niektoré skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na vierohodnosť ich výpovedí, ale tá nebola súdom preverená pri hodnotení dôkazov. Pokračoval, že konzistentne tvrdí, že k jeho obvineniu zo strany D. G. došlo z osobných dôvodov, z pomsty, lebo sa rozhodol vrátiť k svojej družke a odišiel za ňou do N. P.. Táto motivácia obvinenia nebola súdom dostatočne preskúmaná, hoci mohla zásadným spôsobom ovplyvniť vierohodnosť tvrdení poškodenej. Poukázal nakoniec na to, že nie všetky údajné poškodené maloleté osoby si voči odsúdenému uplatnili nárok na náhradu škody, čo podľa neho vyvoláva pochybnosti, či skutočne došlo k ich poškodeniu v rozsahu tvrdenom obžalobou. Opakovane upriamil pozornosť na možnú účelovosť výpovedí niektorých svedkov motivovaných snahou poškodiť odsúdeného alebo získať prospech. Vzhľadom na to, že existujú nové dôkazy a závažné pochybnosti o správnosti pôvodného rozhodnutia, ktoré odôvodňujú povolenie obnovy konania odsúdený navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a povoliť obnovu konania, prípadne vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Okresný súd v napadnutom uznesení uviedol konkrétne dôvody, relevantné detaily a skutočnosti, ktoré považoval za podstatné pre jeho rozhodnutie, a z dôvodu, že konanie na súde prvého stupňa a na súde druhého stupňa predstavujú jeden súvisiaci celok, nad rámec odôvodnenia prvostupňového súdu krajský súd len vo vzťahu k najdôležitejším argumentom odsúdeného v sťažnosti uvedie svoje dôvody.

V ôsmej hlave Trestného poriadku sú upravené mimoriadne opravné prostriedky, pričom v treťom diele tejto hlavy v § 393 a nasl. je upravená ako mimoriadny opravný prostriedok obnova konania.

Podľa § 393 ods. 1 Tr. poriadku ak sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania nie je teda možné preskúmať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, nie je možné posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní, a to vrátane rozhodovania o treste, vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a obhajobou obvineného, či rešpektoval zásady bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní (primerane R 35/88), či bolo zachované právo na obhajobu, či vykonal a prihliadol na všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy a pod., ale skúma sa len, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a či by tieto dôkazy alebo skutočnosti same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi, ktoré boli známe už predtým, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo o treste. Tiež je potrebné upresniť (a to s oporou v ďalšom rozhodnutí NS SR R 6/1997), že v konaní o povolení obnovy nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní, konanie sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme, pričom za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať ani také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré síce možno zistiť z obsahu spisov, ale súd ich dokonca prehliadol, resp. sa zmylil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

Z vyššie citovanej právnej úpravy v spojení s už všeobecne prijímanými závermi súdnych autorít tak vyplýva, že argumentácia odsúdeného smerujúca proti vadám v konaní, v spôsobe vykonania dôkazov (vo vzťahu k maloletým svedkom), v nedostatočnom odstraňovaní rozporov medzi dôkazmi,

výpoveďami, nesprávne vyhodnotenie prípadnej motivácie poškodenej súdmi, je neopodstatnená, lebo sa týka okolností, ktoré súd v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania nepreskúmava a nezaobera sa nimi. Krajský súd poukazuje na to, že spôsob hodnotenia dôkazov, ak ho odsúdený považuje za nesprávny, nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania. Sám odsúdený poukázal na zásadu voľného hodnotenia dôkazov, avšak podľa názoru krajského súdu skutkové závery súdov v pôvodnom konaní boli výsledkom využitia práve aj tejto zásady, dôkaznou podstatou sa súdy oboch stupňov zaoberali a preto samotný výsledok tohto procesu v neprospech odsúdeného nemôže byť využiteľným argumentom teraz v jeho prospech.

Krajský súd sa preto sústredil už len na časť argumentov v spojitosti s konkrétnymi osobami, ktoré by mali podľa odsúdeného opodstatniť jeho návrh.

Ako už súd prvého stupňa uviedol, odsúdený navrhol vypočuť piatich nových svedkov (F. D., A. D., H. I., B. K., J. G.) a dvoch už vypočutých svedkov D. I. a A. I.. Je dôležité uviesť, že ani samotná „novosť“ niektorých svedkov nie je postačujúca. Z tvrdení odsúdeného by mali vyplynúť jasné a zrozumiteľné dôvody, pre ktoré tieto dôkazy (noví svedkovia, ich výpovede) spĺňajú podstatnú podmienku, a to potrebnú vecnú, obsahovú novosť dôkazov a skutočností, na ktorú poukazujú.

Ani z vyjadrení odsúdeného, ani z písomností, ktoré predložil (ktorých autormi majú byť niektorí odsúdeným navrhovaní svedkovia) nebolo možné ustáliť zrozumiteľné a vierohodné argumenty, na základe ktorých by bolo vôbec možné uvažovať o spochybnení skutkových záverov, ku ktorým dospeli súdy v pôvodnom konaní. Tvrdenia odsúdeného a vyjadrenia navrhnutých svedkov sú nepresné, nejasné, až nezrozumiteľné v tom, ako majú novými relevantnými skutočnosťami preukázať diametrálne odlišnú skutkovú situáciu vo vzťahu k skutkom, pre ktoré bol A. B. odsúdený.

Pokiaľ teda ide o D. I. a A. I., nejde o nové dôkazy, teda ich výpoveď v konaní o povolenie obnovy konania by bola relevantná, ak by mali vierohodne predostrieť nejaké nové podstatné skutočnosti s možným vplyvom na pôvodné rozhodnutie.

Ohľadom D. I. odsúdený v návrhu a jeho doplnkoch uviedol, že ten informoval inú osobu, tiež navrhnutého nového svedka B. K., o udalosti na stanici v C. a aj v byte odsúdeného. V tejto súvislosti odsúdený predložil do spisu kópiu listiny napísanej D. I.. V tejto listine (majúcej podporiť tvrdenia odsúdeného) je tvrdenie D. I., že Q. I. mala tvrdiť, že on s ňou mal sex, čo nie je pravda, že nikto s ňou nemal sex, ona si vymýšľa, a keby to na neho (D. I.) povedala, dostal by basu. Tieto skutočnosti však ani podľa krajského súdu nie sú takými, žeby ich bolo možné označiť ako nové skutočnosti s možným vplyvom na iné rozhodnutie o vine alebo treste u odsúdeného. Netýkajú sa priamo konania odsúdeného a ani nepôsobia po obsahovej stránke dojmom relevantného dôkazu, nespochybňujú pôvodné výsledky dokazovania o vine odsúdeného. Ak súčasne tieto tvrdenia tohto navrhnutého svedka, boli obsahom toho, čo sa od neho mal dozvedieť aj spomenutý navrhovaný svedok B. K., bolo správne aj tohto ďalšieho svedka, resp. jeho navrhovanú výpoveď vyhodnotiť ako nepodstatnú, nespôsobilú nejakým spôsobom ovplyvniť skoršie závery pôvodného konania.

K osobe A. I. odsúdený neuviedol nič konkrétne, v doplnení svojho návrhu len všeobecne, ako k iným navrhovaným svedkom, uviedol, že má znalosť o špinavosti, nepravdivosti a vykonštruovanosti, ktoré na neho nahrali svedkovia.

Pokiaľ ide o nových navrhovaných svedkov (F. D., A. D., H. I., B. K., J. G.), ani k týmto svedkom, hoci tvrdil odsúdený, že má od nich informácie, neuviedol využiteľné skutočnosti.

F. D. odsúdený v návrhu a doplnkoch označil ako osobu, ktorej mal údajne predať D. G., nič bližšie neuviedol, túto informáciu ani nedoplnil popretím skutku. Na verejnom zasadnutí pred okresným súdom už len upresnil, že tento by mal preukázať, či v byte predával D. G. a ostatné dievčatá, či niekomu predal D. G..

K A. D. sám uviedol pri výsluchu pred okresným súdom, že A. D. by sa mal vyjadriť o prípade, ktorý sa mu stal, a vie o skutku. Do spisu predložil kópiu listiny spísanej A. D.. V nej A. D. uviedol, že sa do počul, že A. B. bol odsúdený za D. G.. Pokračoval, že o tomto prípade je dobre informovaný, o nejakej udalosti na železničnej stanici v C.. Chcel vypovedať a uviesť skutočnú pravdu, bol po celý čas pri

tom. Pokiaľ ide o tohto navrhovaného svedka, zo samého jeho vyjadrenia vyplýva, že má mať poznatky o pôsobení odsúdeného na železničnej stanici C., keďže sám bol v situácii ťažkej, a z tohto akéhosi zdieľania podobnej sociálnej situácie by mali vyplynúť jeho poznatky o veci. Takéto všeobecné tvrdenie majúce základ v údajne rovnakom živote na okraji spoločnosti na nejakom mieste po istú dobu nemohol ani krajský súd brať ako hodnoverné a hodnotiť ho ako nový dôkaz vzťahujúci sa ku konkrétnej dôležitej okolnosti pre toto konanie. Život v nejakom spoločnom sociálnom prostredí, na ktorom sa skutky mali odohrať, nemôže byť bez ďalšieho podstatným a potrebným dôkazom, bez ohľadu na množstvo osôb, s ktorými nepochybne A. D. prichádzal počas života v tomto prostredí do kontaktu. Ani hypotetická úvaha o tom, že táto osoba mala na mieste počuť od bližšie neuvedených osôb konkrétne informácie k skutku (čo ani sám presnejšie neuvádza) nemôže automaticky bez konkrétnych jasných tvrdení byť základom pre jeho hodnotenie ako relevantného nového dôkazu.

K H. I. odsúdený pri výsluchu pred okresným súdom konštatoval, že nevie, k čomu sa má vyjadriť, ale tejto osobe sa mal D. I. chváliť, na vychádzke vo výkone trestu, že poslal odsúdeného do basy, rovnako tak K.. Z vyššie uvedených skutočností, z písomného vyjadrenia D. I., však takáto okolnosť ohľadom nejakého nespravodlivého odsúdenia, resp. ohľadom potenciálnej neviny odsúdeného, o ktorej by mal informovať I. alebo K., nevplynula. V návrhu a jeho doplnkoch k tomuto svedkovi bližšie neuviedol nič, bez akýchkoľvek súvislostí spomenul len novú skutočnosť, o ktorej mal tento svedok oboznámiť súd.

Ohľadom J. G. odsúdený uvádzal, že bol v byte, v ktorom sa mal dopustiť trestného činu, je bratom poškodenej D. G.. Vzhľadom na dlhodobjšiu povahu konania odsúdeného nie je toto vyjadrenie nijako obsahovo využiteľné.

Ak okresný súd návrhy na vykonanie dokazovania vypočutím týchto svedkov nepovažoval procesne za potrebné a materiálne za dôvodné pre povolenie obnovy konania, rozhodol aj podľa krajského súdu správne a v súlade so zákonom. Správnosť jeho záveru vyplýva aj z ťažiskových dôkazov, ktoré boli v pôvodnom konaní základom pre rozhodnutie súdov, a ktoré okresný súd v rozhodnutí uviedol a pri skúmaní podmienok pre povolenie obnovy konania mal správne vyhodnotené.

Ako ťažiskové dôkazy, na podklade ktorých súdy v pôvodnom konaní uznali odsúdeného vinným zo spáchania stíhaného skutku, a ktoré bral teraz okresný súd do úvahy, boli výpovede svedkov a poškodených. Priamo usvedčujúcimi výpovede svedka A. B. a F. O., najmä výpoveď svedkyne poškodenej D. G., výpoveď svedka A. P., svedka M. I. a A. I., svedka D. I., svedkýň poškodených D. G., E. I., Q. I., R. L. a I. L.. Ostatné vykonané dôkazy hodnotil ako podporujúce tieto priame dôkazy. Z uvedených svedkov F. O. a A. B. videli obžalovaného pri trestnej činnosti. Okresný súd zaznamenal, že v pôvodnom konaní ďalší svedkovia sa na hlavnom pojednávaní pokúšali účelovo meniť svoje pôvodné usvedčujúce výpovede z prípravného konania, týmto zmeneným výpovediam však ani odvolací súd v pôvodnom konaní neuveril, nemal objektívny základ pre to, aby mohol v súlade so zásadami trestného konania uveriť takto zmeneným výpovediam. V pôvodnom konaní boli poškodené ešte v prípravnom konaní vypočuté a z výpovedí svedkýň E. I., Q. I., R. L. a I. L. vyplynulo, že obžalovaný umožňoval vykonávanie sexuálneho styku vo svojom byte medzi konkrétnymi maloletými dievčatami a chlapcami, umožnil im vojsť, zotrvať v jeho byte a mať sex.

Je nutné zdôrazniť, že konanie o návrhu na povolenie obnovy konania nie je ďalším opravným štádiom trestného konania, v rámci ktorého by súdy boli oprávnené preskúmať, ako aj vyššie krajský súd naznačil, správnosť a zákonnosť rozhodnutia v pôvodnom konaní, ako aj správnosť a zákonnosť pôvodného konania.

Právoplatné rozhodnutie je totiž v zásade nezmeniteľné, keďže nastoľuje stav právnej istoty, a to nie len vo vzťahu k odsúdenému, ale aj prípadne poškodenému, ktorý by niesol následky trestného činu. Preto v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania súd len skúma, či vyšli najavo nové skutočnosti alebo nové dôkazy skôr neznáme, ktoré by samé o sebe, alebo v spojení s už zistenými skutočnosťami, či vykonanými dôkazmi odôvodnili iné rozhodnutie o vine, alebo treste.

Je dôležité uviesť, že súdy vo veci odsúdeného už právoplatne rozhodli, jeho vina už bola právoplatne konštatovaná a taktiež mu bol právoplatným rozhodnutím súdu uložený trest, pričom vec posudzoval súd aj v odvolacom konaní. Krajský súd opakuje, že v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania súdy už nie sú oprávnené skúmať a posudzovať, či v jeho prípade v pôvodnom konaní nebolo

porušené právo na obhajobu, či bolo zachované právo na spravodlivý proces, či boli dodržané jednotlivé ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku, či bol skutkový stav dostatočne zistený a či súd prihliadol na poľahčujúce okolnosti. Tieto skutočnosti mohli byť dôvodom v odvolacom, resp. dovolacom konaní, a teda súdy v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania takéto otázky nie sú oprávnené opakovane riešiť.

Navyše, ak by aj v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania vyšla najavo nová skutočnosť alebo nový dôkaz, samo osebe by to pre povolenie obnovy konania ešte nestačilo. Táto skutočnosť alebo dôkaz totiž musí zároveň buď sám osebe alebo so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť možnosť iného rozhodnutia o vine, alebo iné rozhodnutie o treste. Teda v súlade s judikatúrou v otázke podmienok pre povolenie obnovy konania krajský súd musí konštatovať, že pre povolenie obnovy konania je nevyhnutné mať splnené oba uvedené atribúty navrhovaných dôkazov.

Odsúdeným navrhnuté výsluchy ním uvedených svedkov objektívne nie sú podľa názoru krajského súdu nateraz spôsobilé byť týmito súdu skôr neznámymi skutočnosťami, a ani z ich vyjadrení nevyplývajú také skutočnosti v spojitosti so skutkami a súdu skôr známymi dôkazmi a skutočnosťami, že by mohli byť dôvodmi pre povolenie obnovy konania.

V pôvodnom konaní boli už súdmi oboch stupňov detailne zvažované aj evidentné zmeny vo výpovediach viacerých svedkov, a to zmeny výpovedí v prospech odsúdeného. Teda opätovné zdôrazňovanie zmenených tvrdení už vypočutých svedkov v prospech odsúdeného nie sú ani novou skutočnosťou, ani novým dôkazom, napokon vyššie už krajský súd uviedol, prečo otázka hodnotenia dôkazov v pôvodnom konaní nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania. Zvyšné, doteraz nevykonané dôkazy – nevypočutí svedkovia – však neposkytujú žiadne vierohodné tvrdenia, v podstate ide len o všeobecné tvrdenia, z počutia, z opakovaného počutia nadobudnuté poznatky o skutkoch odsúdeného. Krajský súd dodáva, že konanie odsúdeného, pre ktorý bol odsúdený, je zaradené do širšieho časového celku. Skutkov sa dopustil nie v konkrétne dni, ani v niekoľkých málo dňoch, a nie na jednej osobe. Skutkov sa dopúšťal po isté obdobie a na viacerých osobách.

Preto aj prípadná prítomnosť niektorého zo svedkov (ako na to odsúdený poukazuje vzhľadom na vlastné vyjadrenia niektorých navrhovaných svedkov) na mieste činu alebo inom so skutkami súvisiacom mieste v niektorý deň, nijakým zásadným spôsobom nemôže vyvrátiť závery o konaní odsúdeného trvajúcom niekoľko mesiacov (júl august pri prvom skutku, jarné mesiace pri druhom skutku), do ktorého bolo zakomponovaných viacero osôb, či už v pozícii priamo poškodených alebo osôb vykonávajúcich s týmito osobami pohlavný styk. Všeobecné tvrdenia nejakej osoby, že vie, že odsúdený skutok nespáchal, alebo že počul od iného, že to nespáchal, alebo že počul, že iný ho dostal do výkonu trestu, ani podľa názoru krajského súdu v takejto situácii nepredstavujú také nové dôkazy alebo nové skutočnosti v zmysle § 394 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré by boli samy osebe alebo spolu s inými a súdu skôr známymi dôkazmi a skutočnosťami spôsobilé priniesť iné závery do dôkaznej situácie a tým aj do výroku o vine, prípadne aj treste odsúdeného a ktoré by tak spĺňali podmienku pre povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku.

Krajský súd preto vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa sťažnosť odsúdeného podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Senát krajského súdu rozhodol jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.